

ze zaak te laten door een nieuwe geploast en n.

hr. Geref. Kerk der theologie, is. Wij nemen de kerk gaarne nota een zeer belang- alsnog kunnen ermee van doen port op, gij hebt eld en dies con- naaft. Maar wij oord in de be- oor het overige als leden eener ns zelfs scherp en steeds beter Schriften steeds

en. We hebben onstateeren, dat in, gelet op de oog verloren doordield willen en niet naar de zee conclusie is reking van het weede deel. We op het rapport ng in den weg te laten voort-

t. Wij gelooven dingen. En ik belangrijker zijn oog op het feit, Geref. Kerk niet een artikel in van 26 Mei over d tusschen hen n, die aan het ng steeds is het en gevoerd wor- dat subjectivis- worden. Maar zen het Woord Kerk dat ook Van ganscher en bij elkander. samenleven, als ooveel voor den God geve, dat den eisch der biddend te ar- vegnemen van MOET tot stand oeken en in het lie van die ver- n. En elke ge- leiden kan tot en verkiezing oom heeft een d en hij had

de Chr. Geref. ng van den theo- rigens deze diep- reit, is er onder ts geweest voor zee critiek moge antwoord zijn, — haar leden met wat de Kerk zelf

de meer separa- zielen, die geen „universaliteit“ nmenwerken. Ze Ze legden meer Bond van Jonge- schen gewerkt. r hen bedreigd. omeerde levens- e Groeniansche icht“ gebruiken rinsterers eigen

stukje te mogen naar typeerende heeft genoemd, s geworden. Dat Ve zouden dan ar de isolament- . it het probleem gesteld. En dat verband met de r en Kuyper. heid van Prof. wat Groen en voor Christenen

C. V.

gelijk. Maar dat wegnemen van misverstand mag niet leiden tot een loslaten van de vastigheden van Gods verbond. Wij danken God, dat Hij het verbond handhaaft en dat onze Catechismus dat zoo schoon, reeds in Zondag 5, beleden heeft, en wij danken Hem voor de vastigheid van dat verbond: het zou krenken van Zijn naam zijn, als we maar iets hier toegaven en waar zou onze zaligheid en waar de wedergeboorte aller dingen zijn, als het verbond Gods niet zeer vast was? God, uit Wien, en door Wien en tot Wien alle dingen zijn, helpe ons.

M. VREUGDENHIL.

Een nieuwe methode voor het opwekken der belangstelling in het kerkelijk leven.

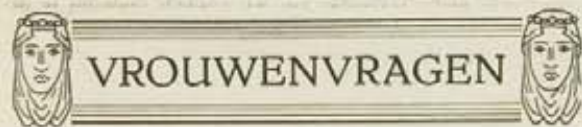
Er is een tijd geweest waarin alles wat kerkelijk was meteen, althans in het optreden naar buiten, stemmig wezen moest. Het gevolg was, dat de stemmigheid, omdat ze voorgeschreven was, wel eens de natuurlijkheid verdroog. Dit kan men niet zeggen van het vlotte geschrift, dat onder den titel: „Haarlems kerk in woord en beeld“ dezer dagen van de pers kwam. Het is een uitgave van den boekhandel Stap-Struik, Groote Houtstraat 63, Haarlem; en het geeft foto's van dhr H. van den Brink en tekeningen van dhr J. Pander. Het boekje bedoelt belangstelling te wekken voor het kerkelijk leven ter plaatse, en is daarin uitzonderend geslaagd. Onderscheiden foto's, waaronder zeer geestige, geven een levendig beeld van het rijke leven eener bloeiende kerk. De bijchriften zijn kort en krachtig, en geven in enkele woorden niet meer dan hoognoodige verklaring. De tekst is nergens langdradig, en alles wordt gedragen door de wijze gedachte van het „sapienti sat“. Ik heb eerlijk gezegd nog nooit een zoo in gezonden zin geestig en frisch boekje, dat den intiemsten kant van het kerkelijk leven blootleggen wil, ontdekt. Tot het handschrift der predikanten vindt men er in terug. Niet alleen voor de vroegere en tegenwoordige Haarlemmers, maar ook voor wie eens probeeren wil met toepassing op de plaatselijke omstandigheden elders de groote lijnen van dit goede voorbeeld te volgen, kunnen we de kennisneming van dit goed uitgevoerde werkje ten zeerste aanbevelen.

K. S.

Vereeniging tot verspreiding der Heilige Schrift.

Wij vestigen de aandacht er op, dat de bekende Vereeniging tot verspreiding der Heilige Schrift in den loop van dit jaar, en wel op 27 Sept. a.s., hoopt te denken, dat ze dan 25 jaar zal hebben bestaan. Er zijn vele comités te wachten, die er voor zorg zullen dragen, dat deze dag niet onopgemerkt voorbijgaat. De vereeniging heeft altijd mooi werk gedaan en blijft nog steeds daarmee voortgaan. Secr. penningmeester is dhr M. J. Heule. Het is ons een genoegen, reeds nu op den a.s. gedenkdag te wijzen.

K. S.



Tusschen Pro en Contra.

Wat hebben we veel te praten gehad door de vrouwenvergaderingen rondom Pinksteren. Zóó, dat zelfs de mannen geïnteresseerd zaten te luisteren en af en toe ook eens hun meening ten beste gaven.

De lustrum-bondsdag der meisjes is wel het meest rustig aan ons voorbij gegaan. Toch had ook deze gebeurtenis z'n pro en contra's. O, het lijkt van te voren zoo fijn om met z'n allen in ééne zaal alles te beleven. En het is werkelijk ook geweldig om met negenduizend anderen te zingen en de psalmen te doen opklinken naar het hemelhof. Maar het massale stelt z'n eigen eischen: de spanning is te groot, de rustige aandacht is te spoedig verbroken, daarom korte toespraken, een opeenvolging van zooveel mogelijk pakkende momenten, enthousiasme, dat hoog opblaast, maar ook telkens weer nieuwe brandstof behoeft, omdat het te spoedig weer afgeleid wordt en dus inzinkt. Neen, alle winst in de breedte is geen winst in de diepte tegelijk. En daarom waren er sommige contra's, die haar stem verhieven tegen de massaliteit, omdat, ondanks het geweldig enthousiasme van zulke meetings, er zoo weinig positiefs van overblijft.

Heeft het Bondsbestuur zelf dit ook voorzien? Ik weet het niet, maar wel, dat het een bijzonder geslaagde poging gedaan heeft, om aan dezen massabonds dag iets blijvends te verbinden. Het gaf een prachtige, vierbladigen verjaardagskalender uit, met achterschriften over elk der vier lustrum-tijdperken, die voorbijgingen. De tekeningen van Adri Alindo, die de bladen sieren, zijn zóó fleurig, zóó zonnig, dat elk jong meisje gaat waterland, om dézen kalender op haar kamertje te mogen hangen. Ik ben blij, dat hij voor twee kwartjes te koop is voor alle moeders, die haar grootere dochter eens een verrassinkje willen bezorgen. Het zal de moeders zeker een onstuimige omhelzing en veel hooge uitroepen van verrukking tot belooning geven. Denkt u er eens aan? U maakt uw dochter blij en — elken keer, dat de kalender geraadpleegd wordt, groeit de band aan onzen Meisjesbond en daarmee de liefde voor onze gereformeerde beginselen.

Maar toch waren het niet de meisjes, die ons zóó aan het praten hebben gezet. Neen, dat hebben

de vrouwenbijeenkomsten gedaan, de negentiende jaarvergadering van den Christenvrouwenbond en de eerste van den pas opgerichtten Bond van Gereformeerde Vrouwenverenigingen.

Het was ook werkelijk zeer sensationeel. Een week, vóórdat de nieuwe Geref. Vrouwenbond haar eersten bondsdag zal houden, komt de Christenvrouwenbond bijeen. Haar spreker is Dr Colijn, onze minister-president, een groot man onder ons, veelszins een vader in Israël, naar wiens woord wij gewend zijn te luisteren en — te doen.

En — nu had Dr Colijn tot inhoud van zijn rede genomen het oecumenische woord „Dat zij allen één zijn... opdat de wereld geloove, dat Gij Mij gezonden hebt“.

De „toepassing“ lag voor de hand: „laten we toch niet in schelpwoningen gaan huizen en laten de fluisterstemmen, die ook hier splitsing begeeren, niet te ver in het rond gehoord worden. Het is zonderling de scheidslijnen te willen trekken langs uiterlijke grenzen van Hervormde, Gereformeerde, Christelijk Gereformeerde kerkelijke organisatie...“

„De Standaard“ noemde het een bijna profetische rede en wie er bij geweest zijn, waren er vol van.

Nu is het niet gemakkelijk, om hier iets tegen te zeggen. Het moet zijn, alsof een klein pekinseesje zich opmaakt om een grooten Sint-Bernhard aan te blaffen. En toch... en toch... Moeten we dan alleen maar binnenskamers onze bezwaren uitspreken en ze daar ophoopen, zóó hoog, tot ze een berg worden, waar niemand meer overheen komt? Is het niet beter, in broederlijke (hier: zusterlijke) liefde oprecht het goede te zoeken door eerlijk onze gedachten te zeggen?

Kijk, dat Dr Colijn, die toch min of meer een buitenstaander is, zijn rede zóó hield als hij gedaan heeft, is niets te verwonderen. Wie den grondslag en het doel van den Christenvrouwenbond, zooals ze aan den kop van elk nummer der „Christenvrouw“ staan afgedrukt, leest¹⁾, zal tot een soortgelijken gedachtegang komen. Had de Christenvrouwenbond zich in de praktijk van haar vereenigingsleven dan ook aan deze dingen — vooral aan de doelstelling: voorlichting betreffende maatschappelijke en staatkundige vraagstukken — gehouden, ik geloof niet, dat het ondergrondse gemurmel zóó veelvuldig zou geworden zijn.

Maar hoe werd de praktijk? De staatkundige en maatschappelijke onderwerpen werden schaars behandeld. Ze zijn moeilijk en weinig interessant en een vergadering met hoofdzakelijk leeg stoelen is prettig voor geen enkel bestuur. Andere onderwerpen trokken de leden meer. En zóó gaf de N. C. V. B. ook langzamerhand voorlichting over theologische en semi-theologische, over paedagogische en letterkundige onderwerpen en kijk, dáár vinden de moeilijkheden hun oorsprong.

Want het is voor een Gereformeerde niet prettig om — zonder protest — een spreker, die het onderwerp „Onsterfelijkheid“ behandelt, te moeten hooren zeggen, dat de hemel als plaats niet bestaat, hoogstens een toestand is. En wat, wanneer een spreker over de Oxford-beweging niet objectief de dingen uiteenzet, maar z'n voorliefde voor Buchman telkens laat merken? Ik weet wel, dat ook ten aanzien van staatkundige vraagstukken ersoms wrijvingen waren (denk maar aan de N. S. B. in z'n eerste jaren), maar daarin was het toch gemakkelijker elkander te vinden dan bij andere dingen. En altijd waren het de Gereformeerden, die, terwille van den goeden vrede, zich maar stil moesten houden, het meestal ook deden, maar toch ook daardoor hoe langer hoe meer de behoefte gingen voelen aan voorlichting en onderlinge bespreking vanuit het eigen Gereformeerde standpunt. Niet meer dat angstvallig zoeken van den grootsten gemeenen deeler, niet dat wikkelen en wegen of de uit te noodigen sprekers niet mogelijk al te scherpe kantjes zouden kunnen meebrengen, doch werkelijk principiële voorlichting, niet alleen over enkel maatschappelijke en staatkundige vraagstukken, maar over alle problemen, waarmee ons vrouwen- en moederleven in aanraking komt.

En nu hebben we — tenminste naar de onder ons gangbare benaming — een Gereformeerden Vrouwenbond gekregen. Zal die nu al die stille, binnenskamers dikwijls geuite, wenschen kunnen vervullen?

Prof. Dijk heeft in zijn een programma ontvouwende rede wel een poging in die richting gedaan. Als hij op de vereenigingen voorlichting wil laten geven over de vragen, waar de vrouw als echtgenoot, als moeder, als medeleidster van het gezin, in haar maatschappelijke relaties of als ongehuwde vrouw mee in aanraking komt, dan is dat werkelijk de richting, die velen, zeer velen, in haar hart zien als iets zéér begeerlijks; als iets, dat haar zal helpen om als een bewuste christenvrouw haar levensstaak te vervullen naar de eischen van Gods Woord.

Het courantenverslag zegt, dat de presidente deze

¹⁾ Grondslag. Art. III. De vereeniging stelt zich op den grondslag dat Christus' Koningschap alom moet worden erkend en de oplossing der maatschappelijke vraagstukken bij het licht van de H. Schrift als Gods Woord, moet worden gezocht.

Doel. Art. IV. De Bond bedoelt hoofdzakelijk: voorlichting van de vrouw betreffende maatschappelijke en staatkundige vraagstukken in overeenstemming met den grondslag.

rede van Prof. Dijk met een warmgestemd dankwoord heeft beantwoord. Dat klinkt hoopvol. Maar — als ik dan verder lees, dat bij de rondvraag een andere dame er op wijst, „dat onderzoek van Gods Woord in de vergaderingen op den voorgrond moet staan“, en de presidente daarna dit zelfs nog eens weer onderstreept met de aandacht er op te vestigen, „dat dit in de Statuten als eerste punt is genoemd“, dan weet ik het weer niet. En onwillekeurig dringt dan de vraag naar voren: waf is nu de werkelijke bedoeling? Simpel een vereeniging voor bijbelbespreking, of — voorlichting over alle vragen, die zich aan het vrouwenleven in z'n verschillende verhoudingen opdringen? Ik hoop zoo van harte, dat men het laatste zal kiezen. Wie 's Zondags trouw ter kerk gaat en goed naar de preek luistert, wie thuis het bijbel lezen met aandacht volgt en met man en kinderen bij een duister punt eens een verklaring of kanteekening opslaat, wie haar kerkbode of liever nog een groot kerkelijk blad met belangstelling leest, ik geloof niet, dat die voor haar geloofs- en principiële basis dan niet genoeg voeding zou krijgen. Maar over de uitwerking van dat geloof in de concrete vragen van het leven, dáarover zal zij graag eens spreken met gelijkgezinde vrouwen, om samen, bij het licht der Schrift en der belijdenis, daarvoor oplossingen te vinden, opdat niet alleen de grondslag, maar evenzeer ook het gebouw van ons leven worde opgetrokken tot Gods eer.

En wat zal dan de consequentie hiervan worden? Breken met den Christenvrouwenbond? Ach neen, dat liever niet. Dan platonische betuigingen houden over naast-elkander-leven en naast-elkaar-bestaansrecht-hebben en toch in feite elkander beconcurreren, omdat slechts weinig vrouwen zich de luxe van het lidmaatschap van twee bonden zullen kunnen permitteeren? Ach neen, ook dat niet.

Laten we nog eens aan de rede van Dr Colijn terugdenken. „Dat zij allen één zijn... opdat de wereld geloove, dat Gij Mij gezonden hebt!“ Dat woord heeft niet Colijn gesproken, onze Heiland heeft het zelf gebeden voor ons. En hoe waar is het, dat wij dikwijls door onze ruzies en onderling getwist Zijn Naam en de erkenning daarvan door de wereld in den weg staan. Het zij ons tot groote zonde en beschaming des aangeziets.

Maar er is ook nog een andere weg dan die van ruzie en twisting! Waarom zouden we niet in alle oprechtheid met elkaar kunnen praten? Na bijna twintigjarig samenleven in één Bond weten we toch werkelijk wel uit de praktijk, welke wrijvingsvlakken er geweest zijn en waarom zouden we nu niet in allen vrede kunnen splitsen in een Gereformeerden, wil men Calvinistischen, en een algemeen Christelijken Vrouwenbond, die federatief verbonden blijven en daarom bij uitspraken naar buiten zich als een eenheid zullen kunnen blijven openbaren? We kregen dan naar binnen de zoo begeerde verdieping en naar buiten bleef de eenheid bewaard.

„Vrouwenvragen“ staat er boven deze rubriek. Vragen, die alle Christelijke vrouwen aangaan, heb ik ditmaal aangeroerd.

Dat mijn antwoord er op direct allen zal bevredigen, dat zal ik niet durven verwachten. Maar misschien, dat we door samen eens over deze dingen te praten, er over te denken, ook in ons gebed er mee bezig te zijn, een oplossing vinden, die én naar binnen, én naar buiten zóó is, dat de Naam des Konings om onzentwil in dezen niet gelasterd, maar veel meer geëerd en geprezen worde.

W. CREMER-DE VRIES.



Dr A. Kuyper Sr over de bevoegdheid der meerdere vergaderingen.

V.

We willen in dit artikel enkele uitspraken uit Kuypers groote werk „Tractaat van de Reformatie der Kerken“ aanhalen. Daarin vinden we immers Kuypers meest bezonnen beschouwingen omtrent de grondlijnen van het Geref. Kerkrecht.

Als slot volgt dan het stuk, waarin Kuyper zich rechtstreeks uitspreekt over de in geding zijnde kwestie: Mag een classis een kerkeraad of één of meer kerkeraadsleden schorsen?

...

Ook in zijn Tractaat betoogt Kuyper met groote kracht, dat de primaire openbaring van de gemeente van Jezus Christus is de plaatselijke kerk. Die plaatselijke kerk heeft het volle wezen der kerk. Boven haar is geen enkele macht. Rechtstreeks staat zij onder het bestuur van den Middelaar Gods en der menschen: den mensch Jezus Christus.

Nooit mag toegelaten, zoo schrijft Kuyper op pag. 147, dat een plaatselijke kerk beschouwd wordt als een onderdeel, een afdeling of compartiment van eenige landskerk.

„Ze is onderdeel, afdeeling, compartiment, of om liever organisch te spreken, ze is lid of cel van de ééne ondeelbare kerk van Christus, en ontvangt als zodanig haar licht, haar liefde, haar leven rechtstreeks uit Hem. Ze zou dus kerk blijven, ook al vielen alle andere lokale kerken, waarmee ze verbonden is, weg. Ze bestaat niet doordien, noch ook omdat de nationale kerk bestaat, maar eenvoudig omdat het leven Christi in haar openbaar wordt. Wel mag dus gezegd, dat ze een deel is van de algemeene, catholieke, heilige kerk op aarde, maar nooit dat ze een compartiment of afdeeling is van eenige kerkengroep op aarde. Immers, niet zij ontstond, doordien die groep bestaat, maar omgekeerd die groep ontstond, doordien de kerken van Amsterdam, van Rotterdam, Utrecht, enz., eerst zelf onafhankelijk van elkaar bestonden, en nu niet elkander in verband en verband traden. Niet, dit versta men wel, alsof dit verband en verband niet noodzakelijk ware, en goede kerken door den drang des levens en der liefde hier niet vanzelf toe komen zullen, maar in dien zin, dat het bestaan der kerk altoos aan het bestaan van het kerkverband voorafgaat en het kerkverband uit de kerken geboren wordt. Omgekeerd slechts bij hooge exceptie.”

Wanneer die kerken in onderling verband treden, ontstaat een kerkenbond, een confederatie van kerken. Kuyper spreekt van „bondgenootschappelijke kerken” (p. 157). De plaatselijke kerken verliezen hierbij niets van hun macht. Integendeel het kerkverband dient juist om de rechten en de macht der plaatselijke kerken te beschermen en tot volle ontplooiing te brengen.

Over het karakter van dat kerkverband schrijft Kuyper nu het volgende (p. 34):

„de hier gegeven voorstelling, dat de plaatselijke kerk de primaire openbaring van de gemeente Jesu Christi is, en de classen en landskerken eerst secundair door federatie van deze lokale kerken ontstaan, wordt niet algemeen gedeeld.

Van de Independenten en Congregationalisten spreken we hier nu niet, zoomin als van de Roomsche kerk. Te meenen toch, gelijk de Independenten doen, dat elke kring, elke congregatie, een organische kerk-eenheid is, of ook gelijk de Roomsche, dat de organische kerkeenheden eerst in de wereldkerk geopenbaard wordt, is een dwaling, die onder ons door niemand bepleit wordt.

Maar wel dient het gevoelen getoetst van hen, die oordeelen, dat onze landskerk een organische eenheid vormt en de classen en lokale kerken slechts als deelen of cellen in deze organische eenheid bestaan.

Gelijk boven reeds gezegd is, wordt dezerzijds volkomen toegegeven: 1o, dat het Independentistische denkbeeld, alsof elke congregatie of elk kerspel als organische kerkeenheden kon optreden, verwerpelijk is; 2o, dat de samenhang der kerken van een zelfde natie niet aan wilkeur is overgelaten, maar beschikt en bescheiden is in het bestel van woningen en steden, in de eenheid van een gemeenschappelijk verleden, in den drang der liefde en der gemeenschap, en bovenal gegrond ligt in de eenheid van het lichaam Christi waarvan alle lokale kerken de openbaringen zijn; en 3o, dus ook dat, stel al het confederatieve kerkverband werd voor een tijdlang verstoord, desniettemin de lokale kerken van eenzelfde natie, ook zonder verband in het zichtbare, wel terdege bij elkander hooren en hoe eer hoe beter weer tot verband dienen te komen.

Beweerd daarentegen wordt dezerzijds: 1o, dat elke lokale kerk in zichzelf het wezen eener kerk bezit; 2o, dat het uiterlijk verband in rechten met andere kerken niet anders dan door confederatie tot stand komt; en 3o, dat het organische geheel alleen gevormd wordt door de onzichtbare kerk, terwijl in deze onzichtbare kerk de lokale kerken de organisch samenstellende deelen, en de classen en nationale kerk slechts de organische groepen zijn.”

Toen dan de Heere ook Zijn Kerk tot reformatie wilde brengen in de zestiende eeuw, gaf Hij het den Vaders in het hart om zonder aarzeling en onverwijld weer tot de lokale kerk terug te gaan en uit deze lokale kerken het kerkverband voor land en volk weer te doen herleven.

Zij deden dit, want zóó leerden ze uit de Heilige Schrift. Want

„wat alles afdoet, de Heilige Schrift geeft hier beslissend getuigenis, en dat wel op tweeërlei wijs:

Ten eerste doordien de heilige Apostelen alle plaatselijke formatie als ekklesia of kerk erkennen, en steeds spreken van de ekklesia of kerk. Nooit daarentegen van een zichtbare ekklesia of kerk als begrip van uitwendig organische kerkelijke eenheid. Zij richtten zich tot de kerk van Rome, tot de kerk van Corinthe, maar schrijven tals ekklesiastis tals Galatias, d.i. tot de kerken van Galatië. Zelfs de kerken van deze ééne provincie vat Paulus dus niet als uitwendig organische eenheid, maar als organische formatie met eigen zelfstandigheid.

En ten tweede, nergens is in de Schriften der heilige Apostelen een spoor van te ontdekken, dat zij de opsmelting van de plaatselijke kerken in zekere nationale eenheid als voorwaarde voor het behoud en het wezen eener kerk stellen.

En wat nog sterker spreekt, als de Heere Jezus zelf in Openbaringen II en III aan den heiligen Apostel Joannes zeven brieven geeft voor de zeven ekklesiast d.i. kerken in Klein-Azië, vertoont de Heere wel de organische eenheid van het zevental in de eenheid der zeven lichten op den kandelaar, maar de kerken zelve worden als op zichzelf staande toegesproken; van een uitwendig verband met elkaar wordt heur wezen als kerk geen oogenblik afhankelijk gesteld; en daarentegen wordt elke plaatselijke kerk uitdrukkelijk als ekklesia tou Kuriou d.i. een kerk des Heeren erkend.

Op deze gronden meenen we derhalve, dat Schrift, historie en juistheid van begrip onderscheiding er zich tegen verzetten, om aan de plaatselijke kerken als zodanig het wezen van een kerk te betwisten.

En kan dit heur niet betwist, zoo staat het dan ook vast, dat de kerkeenheden, waarvan we hebben uit te gaan, niet in wereldkerk, noch ook in landskerk of classen, maar uitsluitend in de lokale kerk gegeven is.”

Ook het volgende stuk is van belang. Het is uit § 32: „Hoe een kerk in verband treedt met andere kerken” (p. 77 v.v.):

„Een kerk mag niet op zichzelf blijven staan, daar zij niet de kerke Christi is, maar slechts een openbaring van de kerke Christi op ééne enkele plaats. Vergaderingen in andere plaatsen, die insgelijks openbaringen van hetzelfde lichaam Christi zijn, hooren dus bij haar en zij bij deze. Hieruit spruit de stellige verplichting tot correspondentie met andere kerken binnen de perken van het mogelijke. Die verplichting ontstaat intusschen dan eerst, als in andere plaatsen de kerke Christi tot zodanige openbaring is gekomen, dat ze als kerke Christi herkenbaar is. Is dit niet het geval, dan kan een kerk er geen correspondentie mee aangaan. Verliezen de kerken elders dat karakter, dan moet ze er de correspondentie mee afsnijden. Eenheid van belijdenis is de onmisbare grondslag, waarop alle kerkelijke correspondentie, en dus ook alle kerkverband, moet staan.

Waar nu zodanige eenheid van beginsel gebleken is, en alzoo door correspondentie kerkverband moet gezocht, daar behoort dit kerkverband ten doel te hebben: 1o, het uitspreken van de gemeenschappelijke belijdenis der kerken, en het behandelen van gravena daartegen; 2o, het regelen van den gemeenschappelijke eeredienst en leerdienst; 3o, het onderhouden van weerkering toezicht op elkander; 4o, het gemeenschappelijk verdedigen van de rechten der kerken tegenover derden; 5o, het uitwijzen van geschillen tusschen de kerken onderling; 6o, de verzorging van den Dienst des Woords, door het oprichten, indien noodig, van kweekscholen, het keuren van candidaten, het approberen van beroepene Dienaren en ontslaan van weggangende, enz.; 7o, het regelen van den overgang van lidmaten uit de ééne in de andere kerk, 't zij voor de bediening van den H. Doop, 't zij voor die van het H. Avondmaal, door dusgenaamde attestatie; en 8o, het onderhouden van de gemeenschap door afvaardiging van deputaten naar elkaanders vergaderingen...”

Dit kerkverband of deze correspondentie met andere kerken staat onder het bestuur van een Synode, maar overmits niet alle kerken, die saam in correspondentie staan op de Synode saam kunnen komen, heeft men van ouds en terecht de naburige kerken streeks-gewijze nog in kleinere kringen saamgevoegd onder den naam van Classis. Op deze Classis behooren alsdan alle kerken van de streek saam te komen, als vrije geconfedereerden of gefunierden; doch naardien nu de geheele kerk, en zelfs heur kerkeraden, niet in volen getale verschijnen kunnen, komen alleen de Dienaren saam met de ouderlingen. Deze behooren niet hoofdelijk, maar kerksgewijze te stemmen, onder leiding van een moderamen, dat voor elke vergadering gekozen wordt en wegvallt als de vergadering sluit. Is er geen classis saam, dan bestaan er niets dan naast elkander liggende kerken, en elk denkbeeld van eenig duurzaam bestuur of moderamen moet als inkruispeel van pauselijke tirannie uit de kerke Gods geweerd blijven. Wel kan de classis deputaten committeren, maar nooit anders dan met bepaalde lastgeving. Dus nooit een commissie, die als een soort college zou beraden en besluiten, maar losse gecommiteerden, die den last der classis uitvoeren, zonder meer.”

Met de provinciale en generale Synoden staat het precies als met de classen. Geheel dezelfde regel wordt gevolgd.

„Ze komen en ze gaan, zonder eenige Synodale Commissie of eenig Synodaal moderamen achter te laten, en worden tekenmale saamgeroepen door een kerk of classis, die daartoe opdracht ontving; benoemen dan hun moderamen en ontslaan dit, als ze uiteengaan; gecommiteerden worden belast met de uitvoering der besluiten, mits voor een bepaalde zaak en met bepaald mandaat; en deze gecommiteerden doen dan eerst verslag als de Synode opnieuw saamkomt.”

ZENDING EN EVANGELISATIE

Dr H. Bergema.

Reeds hebben onze lezers kunnen lezen, dat Dr H. Bergema de plaats van den ons ontvallen zendingsredacteur Ds J. D. Wielenga gaat innemen. Wij verheugen ons daarover ten eerste, en hopen dat Dr Bergema naast de andere voor de rubriek „Zending en Evangelisatie” aangewezen medewerkers zijn volle kracht aan ons blad zal kunnen wijden.

Dr Bergema heeft reeds gedurende vele jaren getoond, principiële en zaakkundige voorlichting te kunnen geven inzake zendingsvragen; en bovendien toonde zijn dissertatie, waarop hij dezer dagen aan de Vrije Universiteit mocht promoveeren, dat zijn uitgebreide kennis zoowel tot het trekken van zuivere lijnen als tot het bijeenbrengen van interessant feitenmateriaal hem in staat stelt. Wij wenschen onze nieuwe medewerker ook van deze plaats hartelijk geluk met zijn promotie en vertrouwen, dat de afstand tusschen Indië en het vaderland niet belemmerend inwerken zal op zijn medewerking aan ons blad.

K. S.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN

De Synode in Amerika wederom in zitting.

III.

Met groote letters verkondigden onze Amerikaanse bladen onlangs, dat CREEDAL REVISION, Revisie der Belijdenis, aan de orde van den dag was ter Synode der Christian Reformed Church. Dat was natuurlijk om reclame te maken, of liever om speciaal de aandacht te vestigen op het betreffend artikel. Nu, zoo erg is het gelukkig niet onder ons. We zijn nog steeds trouw aan de oude Gereformeerde Belijdenis. En toen schrijver dezes enkele jaren geleden speciale studie maakte van onze Belgische Confessie, om het resultaat ervan neer te leggen in zijn „Reformed Confession Explained”, in 1929 uitgegeven, was hij vaak met verwondering vervuld vanwege den rijkdom van den inhoud onzer Geloofsbelijdenis. En, zooals we zeiden, we houden gelukkig nog aan haar vast.

Maar wat dan dat opschrift in de dagbladen? vraagt de lezer. Waar rook is moet vuur wezen. Wees geduldig, lieve lezer. Het gold in dit geval slechts de meer nauwkeurige beschrijving van die beroemde (en in sommige kring beruchte) uittaling van Artikel XXXVI omtrent het gezag, of liever de taak der overheid betreffende de religie. In den oorspronkelijken tekst in de Nederlandsche taal luidde Artikel 36, zooals men weet, betreffende de overheden: „En hun ambt is niet alleen acht te nemen en te waken over de Politie, maar ook de hand te houden aan den heiligen Kerke-dienst; om te weren en uit te roeien alle afgoderij en valschen godsdienst, om het rijk des Antichrists te gronde te werpen, en het Koninkrijk van Jezus Christus te doen vorderen”, enz.

De Amerikaanse Synode van 1910, erkennende dat de leering aangaande vrijheid van godsdienst en aangaande den plicht der overheid om den valschen godsdienst uit te roeien, zooals vervat in dezen zin, niet in overeenstemming geacht kon worden te zijn met de Heilige Schrift, voegde aan dit Artikel een verklarende noot toe. De Synode van 1938, zich aansluitend aan het oordeel van de Synode van 1910 inzake het onbijbelsche van de leering vervat in dezen zin, sprak uit dat er een conflict bestond tusschen de bewuste clausules in dezen zin en de in 1910 aan dit Artikel toegevoegde noot, en besloot om, met schrapping van de noot, zodanige wijzigingen in het Artikel zelve aan te brengen als in de hier geboden lezing te vinden zijn.

En welke is de lezing door onze Synode met algemeene stemmen aangenomen? De volgende:

Artikel XXXVI. (Van het ambt der Overheid.) „Wij gelooven, dat onze goede God, uit oorzaak der verdorvenheid des menschelijken geslachts, Koningen, Prinsen en Overheden verordend heeft; willende dat de wereld geregeerd worde door wetten en politien, opdat de ongebondenheid der menschen bedwongen worde en het alles met goede ordinarie onder de menschen toega. Tot dat einde heeft Hij de Overheid het zwaard in handen gegeven tot straffe der bozen en bescherming der vromen. En hun ambt is, niet alleen acht te nemen en te waken over de Politie, maar ook de hand te houden aan den Heiligen Kerke-dienst, en het Koninkrijk van Jezus Christus te doen vorderen, het Woord des Evangelies overal te doen prediken, opdat God van een iegelijk geëerd en gediend worde, gelijk Hij in Zijn Woord gebiedt. Voorts, een ieder, van wat qualiteit, conditie of staat hij zij, is schuldig zich den overheden te onderwerpen, schattingen te betalen, hun eere en eerbied toe te dragen, en hun gehoorzaam te zijn in alle dingen, die niet strijden tegen Gods Woord; voor hen biddende in hunne gebeden, opdat hen de Heere stieren wille in alle hunne wegen, en dat wij een gerust en stil leven leiden in alle Godzaligheid en eerbarmheid. En hierin verwerpen wij de Wederdoopers en andere oproerige menschen, en in het gemeen alle degenen, die de Overheden en Magistraten verwerpen en de Justitie omstooten willen. Invoerende de gemeenschap der goederen, en verwarren de eerbarmheid, die God onder de menschen gesteld heeft.”

Het zal den lezer blijken dat bovengenoemde lezing overeenstemt met die welke de Generale Synode van de Gereformeerde Kerken in Nederland aannam in 1905.

Men zie hier weer opnieuw het bewijs in, dat ons doel is om ons zoo nauw mogelijk aan te sluiten aan de bovengenoemde kerken van het nog steeds dierbaar Nederland. Betreffende de leer. En zooveel mogelijk ook in de praktijk. Maar noodgedwongen zijn er afwijkingen in het laatstgenoemde opzicht. Vanwege onze groote afstanden enz. enz. Dat komt vooral uit in onze regelingen betreffende zendingsarbeid. Die staat bij ons tegenwoordig in het teken der centralisatie. We hebben nu b.v. voor onze evangelisatie, of zooals wij het noemen, Home Missions, een centrale commissie, voor heel onze groep. En

verbonden meenen „Missionar nemend van Zoo noe ons Calvin „president „ger hadde een roetez bel land een roetez de ervarin beter „we ken cirke hart ons zoowat a Van fr sproken lijkt — c Vadersen l ouderlinge mannen s gen te org versterken Board-bes paganda te Bond van te houden opwekking idealen v visie der l haalt „N heeft de J tus te er niet het „danig bui zoover he de uitlegg der belid Doeh, h bestaan te gingen D niet ten Baalen ter om zoekt aan den k ken eenm predikant. jeugdsecr taresse v „Bouwen eener jon lijk werk land ons jaren wel of dat d schade) v jong en c

Grand

STE

Hooggen

Uit de Dr

van de u

Gereform

beweging

Beweging

ling van

Deze uit

van den

en nuttig

lijke uitsp

aan deze

piële uits

sondere b

belangstell

Wij Ned

ook niet b

en daar o

Gezien

tegenover

Beweging

zeker haat

te zijn, da

een bepaal

optreden, c

Maar da

land het

Beweging

schijnt, spi

over haar

in de eerst

geacht we

Geachte

spraak der

stelde.

Vanwaar

Oxford Gro

ook veel

hier Gere

deden en

van welk

nen verwa

Mij blijk

dat Gerefo

lijke beye

afkeuren,

maar toch